

Cred și sunt convins că am și eu dreptul la o viață fără alcool!!!!!!

Mă numesc B.A., m-am născut în urmă cu 52 de ani, mai precis în 3.03 1954, în localitatea Cluj-Napoca.

Suntem 3 frați, fratele meu fiind mai mare cu 3 ani decât mine, iar sora mea fiind născută cu mult mai târziu, în momentul când scriu această autobiografie, ea având 35 de ani. Mă trag dintr-o familie de muncitori, tata fiind șofer iar mama ospătar-barman. Prin natura meseriilor lor, e ușor de imaginat faptul că din casă nu lipsea niciodată băutura, de la cea mai slabă băutură până la țării. Totuși, mama bea la zile mari, dar tata era un băutor tare. Fiind taximetrist, nu putea lucra în stare de ebrietate, sau puțin băut, însă când era liber și era acasă, bea în permanență.

Fratele mai mare organiza chefuri cu prietenii de seama lui, unde se consuma alcool într-o cantitate mare. Eu fiind mai mic, nu aveam voie să beau, însă ispita fiind prea mare și luând exemplul fratelui meu, le furam din băutură și pe ascuns beam și eu în așa fel încât mă îmbătam și mă făceam „ferfeliță”. Astfel, m-am împrietenit cu alcoolul, acesta făcând parte din viața mea în continuare.

Am plecat în armată ca voluntar, la vârsta de 18 ani și 10 luni. Am terminat școala de șoferi și am fost încorporat la o școală de șoferi din Medgidia, unde am activat ca militar în termen, instructor șofer în cadrul armatei. Aici m-am înfundat în alcoolismul meu, uneori bând mai mult decât în civilie, însă am avut șansa să o cunosc aici pe fosta mea soție cu care m-am căsătorit și cu care am avut o fetiță, care ulterior a decedat într-un mod tragic. Asta a fost în anul 1981, când, după a doua eliberare am aflat de tragicul accident a fiicei mele.

Din aceea perioadă datează alcoolismul meu. Au urmat trei internări la dezalcoolizare, după care a urmat „progresul” meu în viața infracțională. Au urmat succesiv 5 „internări” în diferite penitenciare, aceste „internări” constituind jumătate din viața mea, totalizând 26 de ani executați zi cu zi, până în momentul când am întâlnit grupul AA de la Casa Albă, de pe strada Neagră și cu porțile albastre. Asta a fost șansa vieții mele, lucru care nu l-am realizat la aceea dată, însă fapt ce mi-a devenit conștient ulterior și până în prezent. În 30 de ani de viață infracțională, n-am putut aduna 90 de zile de libertate consecutivă, iar acum, când scriu aceste rânduri am 407 de zile de libertate, și asta numai și numai datorită abstenței mele, abstență dobândită în sânul grupului de suport, datorită Programului Minnesota care se sprijină pe cei 12 Pași. Aceștia sunt Pași spirituali, care ne apropie de Puterea noastră Superioară, așa cum și-l închipuie fiecare.

Este un lucru deosebit și extraordinar totodată, faptul că prin acest program și prin grup, l-am întâlnit pe Dumnezeu. Grupul de la Casa Albă mi-a devenit și prieten și familia mea, familie care suferă și ea de aceeași boală ca și mine: alcoolismul. Această boală necruțătoare care face atâtea victime în rândul omenirii și care ne-a făcut victima lui pe toată durata vieții noastre. Am înțeles prin acest program că sunt bolnav și că n-am voie în toată viața mea să pun băutură alcoolică în gură.

Îi mulțumesc pe această cale lui Dumnezeu că m-a făcut să înțeleg că sunt slab și că am nevoie de El în viața mea. Îi mulțumesc grupului de suport care mi-a creat o dependență, dependența grupului, o dependență plăcută și benefică totodată și nu în ultimul rând mulțumesc consilierilor acestui program, care m-au sprijinit în recuperarea mea din alcoolism.

Cred și sunt convins că am și eu dreptul la o viață fără alcool!!!!!!